

Nik Hornbi

**SVE O
DEČAKU**

Prevela Ana Grbić

Beograd, 2008.

PRVO POGLAVLJE

„Da li ste sad raskinuli?“

„Što se glupiraš?“

Ljudi su veoma često smatrali da se Markus glupira onda kada mu to nije bila namera. To nije mogao da razume. Pitanje da li su mama i Rodžer raskinuli bilo je savršeno razumno, mislio je: prvo su se strašno posvađali, onda su otišli u kuhinju i tiho razgovarali, a posle izvesnog vremena su izašli sa ozbiljnim izrazima lica, Rodžer mu je prišao, stisnuo mu ruku i poželeo mu sreću u novoj školi i otišao.

„Zašto bih se glupirao?“

„Pa, šta ti misliš?“

„Meni se čini da ste raskinuli. Hteo sam da se uverim.“

„Raskinuli smo.“

„Znači, on je otišao?“

„Da, Markuse, otišao je.“

Mislio je da se nikada neće navići na te stvari. Prilično mu se dopadao Rodžer, njih troje su nekoliko puta izašli zajedno; sada ga, izgleda, više nikada neće videti. Nije mu smetalo, ali čudno je to, ako malo bolje razmislite. Jednom je delio WC sa Rodžerom, kada su oboje hteli da puknu koliko im se piškilo posle vožnje kolima.

Čovek bi pomislio da bi, ako s nekim zajedno piškiš, trebalo nekako da ostanete u kontaktu.

„Šta ćemo s picom?“ Upravo su naručili tri pice kada je počela svađa, i još nisu stigle.

„Podelićemo. Ako budemo gladni.“

„Ali, velike su. I, zar nije on naručio onu s kobasicama?“ Markus i njegova majka su bili vegetarijanci. Rodžer nije.

„Onda ćemo da je bacimo“, rekla je.

„A možemo i da skinemo kobasice. Mislim da ionako ne stavljaju previše. Ima najviše sira i paradajza.“

„Markuse, trenutno ne razmišljam o picama.“

„Okej. Izvini. Zašto ste raskinuli?“

„O... zbog svačega. Ne znam baš kako to da objasnim.“

Markusa nije iznenadilo to što ne može da objasni šta se dogodilo. Čuo je manje-više celu prepirku, i nije razumeo ni reč; kao da je svemu tome nedostajao važan deo. Kada su se Markus i njegova mama svađali, mogao si lepo da čuješ važne momente: previše, preskupo, prekasno, premlado, ne valja za zube, drugi program, domaći, voće. Ali, kada su se svađali njegova mama i njeni frajери, mogao si da slušaš satima i opet propustiš poentu, propustiš u čemu je stvar, onaj deo sa voćem i domaćim. Kao da im je rečeno da se svađaju, pa su krenuli s bilo čim što im padne na pamet.

„Da li ima drugu devojkicu?“

„Mislim da ne.“

„Da li ti imaš drugog dečka?“

Nasmejala se. „Ko bi to bio? Tip od koga smo naručili pice? Ne, Markuse, nemam drugog dečka. Ne ide to tako. Ne kada si tridesetogodišnja zaposlena majka. Postoji problem sa slobodnim vremenom. Ha! To ti je opšteprimenljiv problem. Zašto? Je l' ti to smeta?“

„Nemam pojma.“

I nije imao pojma. Njegova mama je bila tužna, to je znao – sada je mnogo plakala, više nego pre selidbe u London – ali on nije imao tri čiste da li to ima veze s muškarcima. Nekako se nadao da ima, zato što će se onda sve srediti. Upoznaće nekoga i on će je usrećiti. Zašto da ne? Njegova mama je bila lepa, smatrao je, i fina, i ponekad duhovita, i on je ocenio da mora da ima gomila takvih tipova kao Rodžer tu negde. Ali, ako nisu muškarci u pitanju, nije znao šta je, osim da je nešto loše.

„Da li imaš nešto protiv toga što ja imam udvarače?“

„Ne. Osim Endrua.“

„Da, dobro, znam da ti se Endru nije sviđao. Ali, uopšte? Ne smeta ti ta ideja?“

„Ne. Naravno da ne.“

„Stvarno si se dobro poneo u svemu. Ako uzmemo u obzir da si vodio dva drugačija života.“

Razumeo je šta je htela da kaže. Onaj prvi život se završio pre četiri godine, bilo mu je osam i mama i tata su se razveli; to je bila ona normalna, dosadna vrsta, sa školom i praznicima i domaćim zadacima i vikendima kod babe i dede. Ovaj drugi je bio zbrkaniji, i u njemu je bilo više ljudi i mesta: frajeri njegove mame i

devojke njegovog oca; stanovi i kuće; Kembridž i London. Ne biste verovali koliko toga može da se promeni samo zato što se jedna veza okončala, ali njemu to nije smetalo. Ponekad je čak, mislio kako mu se više dopada ovaj drugi život od prvog. Više toga se događalo, a to mora da je dobra stvar.

Osim Rodžera, u Londonu se još ništa nije dogodilo. Bili su tu tek nekoliko nedelja – preselili su se prvog dana letnjeg raspusta – i do sada je bilo prilično dosadno. Išao je dva puta u bioskop s mamom, na *Sam u kući 2*, koji nije bio tako dobar kao *Sam u kući 1*, i *Draga, povećao sam decu*, koji nije bio tako dobar kao *Draga, smanjio sam decu*, i mama mu je rekla da su današnji filmovi previše komercijalni, i kada je ona bila njegovih godina... pa još nešto, nije mogao da se seti šta. I išli su da bace pogled na njegovu novu školu, koja je bila velika i užasna, i lutali su po svom novom kraju, koji se zvao Holovej, i imali dobre i loše dane, i razgovarali su mnogo o Londonu, i promenama koje su ih zapale, i kako je tako, verovatno, najbolje. Ali, zapravo su samo sedeli tu i čekali da počnu njihovi životi u Londonu.

Pice su stigle i jeli su ih direktno iz kutija.

„Bolje su nego one u Kembridžu, zar ne?“ rekao je Markus veselo. To nije bila istina: u pitanju je bio isti pica servis, ali u Kembridžu pice nisu morale toliko da putuju, pa nisu bile toliko natopljene. Zapravo, mislio je da treba da kaže nešto optimistično. „Hoćeš da gledamo TV?“

„Ako želiš.“

Našao je daljinski iza jastuka na sofi i počeo da surfuje po kanalima. Nije hteo da gleda sapunice, zato što su sapunice prepune nevolja, a on se brinuo da će problemi u sapunicama podsetiti njegovu mamu na probleme u njenom životu. Tako da su gledali neku emisiju iz prirode o onoj ribi koja živi na dnu morskih pećina i ništa ne vidi, ribi kojoj niko nije mogao da odredi smisao; smatrao je da to njegovu mamu neće ni na šta podsetiti.

DRUGO POGLAVLJE

Koliko *cool* je Vil Frimen? Ovoliko: spavao je sa ženom koju ne poznaje preterano dobro u poslednja tri meseca (pet poena). Potrošio je više od trista funti na jaknu (pet poena). Potrošio je više od dvadeset funti na frizuru (pet poena). (Kako je moguće potrošiti manje od dvadeset funti na frizuru 1993. godine?) Imao je više od pet hip-hop albuma (pet poena). Probao je ekstazi (pet poena), ali u klubu, a ne kod kuće kao sociološki eksperiment (pet bonus poena). Zараđивао je više od četrdeset hiljada funti godišnje (pet poena, i dodelio je sebi još ekstra pet poena zato što uopšte ne mora da radi da bi ih zaradio). Jeo je u restoranu koji služi palentu i ribani parmezan (pet poena). Nikada nije koristio kondom sa ukusom (pet poena), prodao je ploče Brusa Springstina (pet poena), i pustio je bradicu (pet poena) i onda je obrijao (još pet poena). Loša vest je da nije spavao ni sa kim ko se pojavio na stranicama modnog časopisa (minus dva), i još uvek je mislio, iskreno (a ako je Vil uopšte imao išta što podseća na moralno ubedenje, onda je to ono koje tvrdi da je laganje pri rešavanju testova strašno loša stvar), da bi posedovanje brzog auta moglo da impresionira žene (minus dva). Pa

čak i s tim, imao je... trideset šest! On je, sudeći prema testu, ispod nule! Suvi led! Sneško Belić! Umreće od hipotermije!

Vil nije znao koliko ozbiljno treba uzimati ove testove, ali nije mogao sebi da dozvoli da o tome razmišlja; to što se ispostavilo da je *cool* po standardima muških časopisa, najbliže je što je ikada prišao dostignuću, ovakvi trenuci su za pamćenje. Ispod nule! Ne možeš biti više *cool* od ispod nule! Zatvorio je časopis i stavio ga na gomilu sličnih koje je držao

u kupatilu. Nije ih sve čuvao, kupovao je previše da bi ih čuvao, ali kad je ovaj u pitanju, neće žuriti sa bacanjem.

Vil se ponekad pitao – ne mnogo često, zato što se nije baš često upuštao u istorijske spekulacije – kako bi ljudi kao što je on preživeli pre šezdeset godina. („Ljudi kao što je on“, bili su, znao je to, pomalo specijalizovana grupa; zapravo, pre šezdeset godina nije mogao da postoji niko kao on, zato što pre šezdeset godina nijedna odrasla osoba nije mogla imati oca koji je zarađivao novac baš na isti način. Tako da, kada je razmišljao o ljudima kao što je on, nije mislio na ljude koji su isti kao on, samo je mislio na ljude koji nisu morali da rade ništa ceo dan, i nisu želeli da bilo šta rade.) Pre šezdeset godina, stvari od kojih je Vil očekivao da mu ispune dan jednostavno nisu postojale: nije bilo dnevne televizije, nije bilo videa, nije bilo sjajnih časopisa i samim tim testova i, iako je verovatno bilo prodavnica ploča, muzika koju je voleo da sluša nije još bila izmišljena. (Sada je slušao *Nirvanu* i *Snoop*

Doggy Dogg, teško da bi našli nešto što zvuči slično u 1933.) Tako da je spao na knjige. Knjige! Morao bi da nađe posao, definitivno, zato što bi u suprotnom flipnuo.

A sada, sada je lako. Skoro da ima i previše toga što može da se radi. Više nisi morao da imaš svoj život; mogao si da viriš preko ograde u tuđe živote koji se žive u novinama, i *Ljudima iz Ist Enda*, i filmovima, i izuzetno tužnim džez ili surovim rep pesmama. Dvadesetogodišnji Vil bi bio iznenađen i možda razočaran kada bi saznao da će napuniti trideset šest godina, a da neće naći život po svojoj meri, ali tridesetšestogodišnji Vil uopšte nije bio nesrećan zbog toga; ovako je bilo manje pretrpano.

Pretrpano! Takva je bila kuća Vilovog druga Džona. Džon i Kristin su imali dvoje dece – drugo se rodilo prošle nedelje i Vil je priveden da ga vidi – a kuća im je bila, Vil je bio prinuđen da primeti, bruka živa. Komadi drečavog najlona su prekrivali veći deo poda, video kasete su bile razbacane oko televizora bez svojih oмотаča, beli prekrivač na sofi je izgledao kao da su ga koristili kao gigantski komad toalet papira, mada se Vil nadao da su mrlje od čokolade... Kako ljudi mogu da žive ovako?

Kristin je ušla s novom bebom u rukama, dok im je Džon u kuhinji kuvao čaj. „Ovo je Imodžen“, rekla je.

„O“, rekao je Vil. „Da.“ Šta je sledeće što treba da kaže? Znao je da ima nešto, ali ni za živu glavu nije mogao da se seti šta. „Ona je...“ Ne.

Nestade. Koncentrisao je sve svoje konverzacijske moći na Kristin. „Nego, kako si ti, Kris?“

„O, znaš. Malo izmučeno.“

„Šta je, malo si presisala?“

„Ne, rodila sam bebu.“

„A. Da.“ Sve se vraćalo na glupu bebu. „To može da umori ženu, valjda.“ Namerno je čekao nedelju dana da ne bi morao da vodi ovakve razgovore, ali izgleda da nije vredelo. Ionako su pričali o tome.

Džon je ušao sa poslužavnikom i tri šolje čaja.

„Barni je danas otišao kod bake“, rekao je, a Vilu nije bilo jasno iz kog razloga.

„Kako je Barni?“ Barni je imao dve godine, eto kako je, pa zato nije bio interesantan nikome osim roditeljima, ali se izgleda opet, iz razloga koje nikada neće pojmiti, od njega očekivao neki komentar.

„Dobro je, hvala“, rekao je Džon. „Sad je pravi mali đavo, samo da znaš, i nije mu baš jasna Imodžen, ali... divan je.“

Vil je već upoznao Barnija, i tačno je znao da nije bio divan, pa je rešio da ignoriše *non sequitur*.

„A ti, Vile?“

„Ja sam dobro, hvala.“

„Još uvek nisi pozeleo sopstvenu porodicu?“

Radije bih pojeo jednu od Barnijevih prljavih pelena, pomislio je. „Još ne“, rekao je.

„Brinemo se za tebe“, rekla je Kristin.

„Dobro mi je ovako kako je, hvala.“

„Možda“, rekla je Kristin samozadovoljno. Od ovo dvoje mu je pripadala muka. Dovoljno

je loše što oni imaju decu; zašto žele da svoju grešku umnože tako što će ohrabrivati svoje prijatelje da učine isto? Već nekoliko godina je Vil bio uveren da je moguće proći kroz život, a da ne budeš prinuđen da unesrećiš sebe ovako kako su se Džon i Kristin unesrećili (a bio je siguran da su nesrećni, čak i ako su dostigli neko čudno stanje ispranog mozga koje ih je sprečavalo da prepoznaju sopstvenu nesreću). Potreban vam je novac, naravno – jedini razlog za pravljenje dece, smatrao je Vil, je da mogu da se brinu o tebi kada ostariš i postaneš beskoristan i dekin-tiran – ali on je imao novca, što je značilo da može da izbegne krš i toalet papir prekrivače i patetičnu potrebu da ubedi prijatelje da treba da budu nesrećni kao i on.

Džon i Kristin su bili okej, stvarno. Kada se Vil zabavljao sa Džesikom, njih četvoro su izlazili po klubovima nekoliko puta nedeljno. Džesika i Vil su raskinuli kada je Džesika poželela da zameni tričarije i frivolnost za nešto čvršće; nedostajala je Vilu neko vreme, ali su mu izlasci u klubove nedostajali više. (I dalje je viđao; ponekad bi otišli na picu za ručak, a ona bi mu pokazivala slike svoje dece i govorila mu da traći svoj život i da ne zna kako je, a on bi joj rekao da je srećan što ne zna kako je, i ona bi mu rekla kako on to ionako ne bi mogao da izdrži i on bi joj rekao kako u svakom slučaju nema nameru da to proveriti; onda bi samo sedeli u tišini i streljali jedno drugo pogledima.) Sada su Džon i Kristin krenuli Džesikinom stazom ka zaboravu, više nije znao šta će s njima. Nije želeo da upozna

Imodžen, ni da čuje kako je Barni, i nije želeo da sluša o Kristininom umoru, a oni nisu imali šta više da ponude. Više se neće s njima zamajavati.

„Pitali smo se“, rekao je Džon, „da li bi želeo da budeš Imodženin kum?“ Njih dvoje su sedeli tamo sa osmesima punim iščekivanja na licima, kao da je on bio na ivici da skoči na noge, brzine u plač i baci ih na tepih u euforičnom zagrljaju. Vil se nervozno nasmejavao.

„Kum? Crkva i sve to? Rođendanski pokloni? Usvajanje ako vi poginete u avionskoj nesreći?“

„Da.“

„Šalite se.“

„Oduvek smo smatrali da dobro skrivaš dubinu“, rekao je Džon.

„Ali, ne skrivam. Stvarno sam ovako površan.“

Još uvek su se smešili. Ne shvataju.

„Slušajte. Dirnut sam vašom ponudom. Ali ne bih mogao da zamislim išta gore od toga. Ozbiljno. Nije to za mene.“

Nije ostao još dugo.

Posle par nedelja, Vil je upoznao Endži i postao privremeni očuh prvi put. Možda bi, da je uspeo da proguta svoj ponos i mržnju prema deci i porodici, i domaćoj atmosferi, i monogamiji i ranom leganju, sebi uštedeo mnoge nevolje.

TREĆE POGLAVLJE

Tokom prve noći, posle prvog dana Markus se budio skoro na svakih pola sata. Znao je po svetlećim skazaljkaama na satu-dinosauru: 10.41, 11.19, 11.55, 12.35, 1.31... Nije mogao da veruje da će morati da se vrati tamo sledećeg jutra, i jutra posle tog, i jutra posle tog, i... pa, onda je vikend, ali manje više svakog jutra do kraja života, skoro. Svaki put kada bi se probudio prvo bi pomislio da mora da postoji neki način da se zaobiđe, preskoči, prevaziđe ovaj užasan osećaj; kad god bi ga ranije nešto uznemirilo, obično bi se pojavilo neko rešenje – što je uglavnom značilo da bi rekao mami šta ga muči. Ali ovog puta nije mogla ništa da učini. Neće da ga prebaci u drugu školu, čak i ako bi ga prebacila, ne bi bila neka razlika. I dalje će biti ono što je, a to je, činilo mu se, osnovni problem.

On jednostavno nije bio dobar za škole. To je to. Kako to objasniti? Bilo je u redu da nisi dobar za neke stvari (već je znao da nije dobar za žurke, zato što je bio suviše stidljiv, ili za široke pantalone, zato što su mu prekratke noge), ali ne biti dobar za školu, to je veliki problem. Svi idu u školu. To ne može da se izbegne. Neku decu, to je znao, uče roditelji kod kuće, ali njegova mama to ne može zato što radi. Osim ako joj ne plati da

ga uči – ali nedavno mu je rekla da dobija trista pedeset funti nedeljno od svog posla. Trista pedeset funti nedeljno! Odakle da izvuče tolike pare? Ne od raznošenja novina, svakako. Jedina druga vrsta ljudi koja ne mora da ide u školu, koje je mogao da se seti bila je ona u koju spada Mekoli Kalkin. Jednom je bilo nešto o njemu na subotnjem jutarnjem programu, i rekli su da njega uči privatni profesor u neakvoj karavanskoj prikolicici. To bi bilo okej, mislio je. Bolje nego okej, zato što Mekoli Kalkin verovatno dobija trista pedeset funti nedeljno, možda čak i više, što je značilo da bi mogao da plati svojoj mami da mu predaje kad bi bio Mekoli Kalkin. Ali, ako je biti Mekoli Kalkin značilo da moraš da budeš dobar glumac, onda zaboravi: bio je užasan glumac, zbog toga što je mrzeo da stoji pred ljudima. Zbog toga je mrzeo i školu. Zbog toga je želeo da bude Mekoli Kalkin. Zbog toga neće postati Mekoli Kalkin ni za hiljadu godina, a kamoli za nekoliko dana. Moraće da ide u školu sutra.

Cele noći je razmišljao kao što leti bumerang: ideja bi odletela u daljinu, sve do prikolice u Holivudu i, na trenutak, kada bi se udaljio najviše moguće od škole i stvarnosti, bio je srećan; onda bi se vratila istim putem, udarila ga u glavu i ostavila ga tačno na mestu sa koga je pošao. A sve vreme jutro se sve više približavalo.

Bio je tih za doručkom. „Navići ćeš se“, rekla mu je mama dok je jeo pahuljice, verovatno zbog toga što je delovao nesrećno. Samo je klimnuo i nasmešio joj se; lepo je što je to rekla. Ponekad je znao, negde duboko u sebi, da će se navići, šta-

god bilo, zato što je naučio da neke teške stvari postanu lakše posle nekog vremena. Dan pošto je otišao njegov tata, mama ga je povela u Glastonberi sa svojom drugaricom Korinom i fenomenalno su se proveli u šatoru. Ali ovo će postajati sve gore. Taj prvi užasan, zastrašujući dan će biti najbolji od svih.

Stigao je rano u školu, otišao u učionicu, seo u klupu. Tu je bio dovoljno bezbedan. Ona deca koja su ga juče mučila verovatno ne dolaze prvi u školu; verovatno negde puše, drogiraju se i siluju ljude, pomislio je mračno. U učionici je bilo nekoliko devojčica, ali one su ga ignorisale, osim ako smeh koji je čuo dok je vadio svoju knjigu za čitanje nije bio namenjen njemu.

Čemu su mogle da se smeju? Nije bilo mnogo toga, zapravo, osim ako niste jedna od onih osoba koje stalno traže nešto čemu mogu da se podsmevaju. Nažalost, većina dece su takve osobe, po njegovom iskustvu. Patrolirali su po školskim hodnicima kao ajkule, samo što nisu tražili meso, nego pogrešnu frizuru, ili pogrešne cipele, ili pogrešne pantalone, i kada bi nešto od ovoga pronašli, podivljali bi od uzbuđenja. Pošto je obično nosio pogrešne cipele ili pogrešne pantalone, a frizura mu je stalno bila pogrešna, svakog dana u nedelji, nije morao mnogo šta da preduzme da ih sve izludi od smeha.

Markus je znao da je čudan, a znao je da je deo uzroka njegove čudnovatosti to što mu je mama čudna. Njoj ovo jednostavno nije bilo jasno, ništa od ovoga. Stalno mu je govorila

da samo površni ljudi sude na osnovu garde-robe ili kose; nije želela da gleda đubre na televiziji, ni da sluša đubre od muzike, ni da igra đubre od kompjuterskih igrica (ona je mislila da su sve igrice đubre), što je značilo da bi, ako bi pozeleo da radi bilo šta što druga deca rade, morao prvo s njom da se svađa satima. Obično je gubio, a ona se tako dobro svađala da mu nije bilo teško što gubi. Objasnila mu je zašto je slušanje Džoni Mičel i Boba Marlija (slučajno su to njeni omiljeni pevači) mnogo bolje za njega nego da sluša *Snoop Doggy Dogg* i zašto je važnije da se čitaju knjige nego da se igra gejmbotom koji mu je poklonio tata. Ali on ništa od toga nije mogao da prenese deci u školi. Ako bi pokušao da kaže Liju Hartliju – najvećem i najgadnijem od dece koju je upoznao juče – da ne odobrava delo *Snoop Doggy Dogg* – a zato što *Snoop Doggy Dogg* ima pogrešan stav prema ženama, Li Hartli bi ga šutnuo, ili bi ga nazvao imenom kojim ne želi da ga nazivaju. U Kembridžu nije bilo tako loše, zato što je tamo postojala gomila dece koja nije bila baš za školu, i gomila mama koja im je u tome pomogla, ali u Londonu je bilo drugačije. Deca su bila tvrđa i pakosnija i imala su manje razumevanja, i činilo mu se da bi njegova mama, kada ga je već naterala da promeni školu samo zato što je dobila bolji posao, mogla bar da ima dovoljno pristojnosti da prekine taj hajde da popričamo o tome nastup.

Bio je srećan kod kuće, dok je slušao Džoni Mičel i čitao knjige, ali mu to nije mnogo značilo u školi. To je smešno, zato što bi većina ljudi

verovatno mislila upravo suprotno – da bi čitanje knjiga kod kuće moralo biti od pomoći, ali nije: zbog toga je bio drugačiji, a zato što je drugačiji, bilo mu je neprijatno, a zato što mu je bilo neprijatno, osećao je kako se udaljava od svih i svega, dece, nastavnika i lekcija.

Nije za sve bila kriva njegova mama. Ponekad je bio čudan zbog svoje ličnosti, a ne zbog stvari koje je radio. Na primer, pevanje... Kada će naučiti da kontroliše pevanje? Uvek je nosio melodiju u glavi, ali često, kada je nervozan, izmigoljila bi se napolje. Iz nekog razloga nije mogao da spozna razliku između *u sebi* i *naglas*, zato što se činilo kao da razlika ne postoji. To je kao kad odeš na plivanje u zagrejanom bazenu tokom toplog dana, pa možeš da izađeš napolje i da ne primetiš da si izašao, zato što je temperatura ista; tako nešto se događalo i sa pevanjem. I tako je pesma kliznula napolje juče, na engleskom, dok je nastavnica čitala; ako želiš da ti se ljudi smeju, stvarno smeju, najbolji način za to, otkrio je, čak bolji i od loše frizure, je da pevaš naglas dok svi ostali u učionici ćute i dosađuju se.

Ovog jutra je sve bilo dobro do prvog časa posle velikog odmora. Bio je miran tokom prozivke, izbegavao je ljude u hodnicima, a onda je bilo vreme za dvočas iz matematike, u kome je uživao, bio je dobar u tome, iako su radili neke stvari koje je on već učio. Na odmoru je otišao da kaže g. Bruksu, jednom od nastavnika matematike, da želi da se učlani u njegovu kompjutersku sekciju. Bilo mu je drago što je to uradio, jer mu je instinkt govorio da ostane u učionici i